

**[Rasmus Hansen.]**

delsen af den Maaned, som vi nu er inde i, hvor Rigsdagen normalt skulde have været hjemsendt.

Det er en Selvfølge, men for en Ordens Skyld benytter jeg Lejligheden til at understrege, at vi ikke kan være forpligtet over for de Beregninger, som den højtærede Arbejds- og Socialminister har ladet foretage vedrørende vort Forslag om Alders- og Invalidere paa den Maade, som jeg her har omtalt. Men da vi nu har dette Talmateriale, vil jeg med det Forbehold, jeg her har taget, benytte det, og jeg har benyttet det ved Sammenligninger mellem det socialdemokratiske Forslag og Regeringens Forslag.

Det er en meget væsentlig Skærpelse af Vilkaarene for Aldersrente, at Regeringen foreslaar Aldersgrænsen forhøjet fra 60 til 65 Aar, og der vil, hvis Regeringen faar sin Vilje, blive inddraget Millionbeløb til Fordel for Statskassen. Den højtærede Arbejds- og Socialminister har, da han her i Tinget fremsatte sit Forslag, anvendt mange Tal, og han har ikke sparet paa Tal, som kunde give Rigsdagen Anledning til Bekymring ved at anvende saa store Beløb til Alders- og Invalidere, som Tilfældet er. Men den højtærede Arbejds- og Socialminister har ikke givet nogle Tal, som kunde hjælpe Rigsdagen til absolut Klarhed over, hvor mange Penge der spares ved at hæve Aldersgrænsen for Mænd.

Derimod har den højtærede Arbejds- og Socialminister meddelt, at Udgifterne til Alders- og Invalidere for Finansaaret 1946—47 kan anslaaes til godt 290 Mill. Kr. efter den gældende Lov. Om Regeringens Forslag til den nye Ordning har den højtærede Arbejds- og Socialminister endvidere paastaet, at i det første Aar, i hvilket det er i Kraft, vil det medføre en Merudgift paa godt 80 Mill. Kr., saaledes at den aarlige Udgift i 1946—47, saafremt Forslaget havde faaet Gyldighed i hele dette Aar, vilde være blevet lidt over 370 Mill. Kr.

Men det er en Opgørelse, som fremkalder et helt forkert Indtryk af, hvad det i Virkeligheden er, der skal foregaa. For det første er det Ministerens Hensigt fra 1. Juli i Aar at stryge Rabatordningen; den koster ca. 50 Mill. Kr. for et helt Finansaar, og deraf er til Alders- og Invalidere beregnet 19 Mill. Kr. Desuden forsvinder det midlertidige Tillæg til Alders- og Invalidere; dette udgør ifølge de Oplysninger, som den højtærede Arbejds- og Socialminister har givet Medlemmerne af det høje Ting, for et helt Finansaar 47 Mill. Kr. Den virkelige Merudgift i den nye

Ordningens første Aar bliver saaledes ikke, som hævdet af Ministeren, 80 Mill. Kr., men 14 Mill. Kr. Til Dækning af denne Merudgift paa de 80 Mill. Kr. har Regeringen, hvad den sparer ved at fratage den mindre-bemidlede Del af Befolkningen Rabatordningen. Alders- og Invalidere nyderne mister saaledes, som jeg allerede har omtalt, ved denne Nedskæring af de sociale Foranstaltninger 19 Mill. Kr.; men da hele Ordningen koster ca. 50 Mill. Kr. for et helt Finansaar, er der altsaa endnu 31 Mill. Kr. tilbage. Deraf vil Regeringen spendere 2,4 Mill. Kr. paa Hjælp til Indkøb af Mælk i Henhold til det Forslag, den højtærede Arbejds- og Socialminister for nogle Dage siden fremsatte her i Tinget. Tilbage bliver derefter et Restbeløb paa ca. 28,6 Mill. Kr., og deraf anvender Regeringen 14 Mill. Kr. til Dækning af Merudgiften ved den nye Aldersrenteordning det første Aar.

Sandheden om det Forslag til en Nyordning for Alders- og Invalidere nyderne, som den højtærede Arbejds- og Socialminister har fremsat her i Tinget, er derfor den, at der ikke er Tale om en Merudgift det første Aar paa 80 Mill. Kr., men Sandheden er den for den mindre-bemidlede Del af Befolkningen her i Landet særdeles bitre, at Regeringen benytter Lejligheden, hvor man vil revidere Lovgivningen vedrørende Alders- og Invalidere nyderne, til at spare 14 Mill. Kr.; nøjagtigt 14,6 Mill. Kr.; med andre Ord, Staten tjener 14,6 Mill. Kr. ved Regeringens Socialpolitik, og den mindre-bemidlede Del af Befolkningen faar gennem en Nedskæring Lov til at bære Omkostningerne ved den midlertidige Forhøjelse af Udgifterne til Alders- og Invalidere.

Efter 6 Aars Forløb skal ifølge Planen den af Regeringen foreslaaede Nyordning virke fuldt ud, og den højtærede Arbejds- og Socialminister erkender, at det vil betyde en Nedgang i Udgifterne; men samtidig har han hævdet, at Regeringens Ordning ogsaa til den Tid vil blive dyrere end den nuværende Lovgivning. Heller ikke denne Paastand er imidlertid rigtig, højtærede Arbejds- og Socialminister! Ifølge ministerielle Oplysninger vil Folkeforsikringsloven i dens nuværende Skikkelse i Finansaaret 1952—53 medføre Udgifter til et Beløb paa ca. 315 Mill. Kr., medens Ministeren anslaaer Udgifterne ved Regeringens Forslag, hvis det gennemføres, til 375 Mill. Kr.

Regeringens Forslag skulde altsaa om 6 Aar foranledige en Merudgift paa 60 Mill. Kr.; men skal Opgørelsen være rigtig, maa den jo foretages paa en helt anden Maade. Til Udgifterne ved den nuværende Lovgiv-